

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Domińczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku A.(...).

przeciwko dłużnikom L. i G. małżonkom B. oraz R. B. przy udziale licytantki R. N. o egzekucję z nieruchomości, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2005 r., kasacji uczestnika postępowania R. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 14 lipca 2004 r., sygn. akt VI Cz (...),

oddala kasację

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 23 lutego 2004 r., którym Sąd ten orzekł o przybiciu zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ul. S. o powierzchni 449 m², stanowiącej przedmiot użytkowania wieczystego.

W ślad za Sądem Rejonowym Sąd Okręgowy przyjął, iż dłużnicy nie zaskarżyli opisu i oszacowania, wobec tego nie mogą obecnie podnosić zarzutów w tym zakresie. Jeśli zaś chodzi o zarzuty podniesione w powoływanym zażaleniu, to sprowadzają się one do zmian zaistniałych przed doręczeniem opisu i oszacowania, wobec czego nie mogą być uznane za zasadne w aspekcie art. 950 k.p.c. Nie było też podstaw do wstrzymania przybicia w oparciu o skargę R. B. złożoną przed licytacją, skoro nie zostały usunięte jej braki. Nie dopatrył się wreszcie Sąd Okręgowy wadliwości w stanowisku Sądu Rejonowego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 19 kwietnia 2004 r., przez wzgląd na treść skargi, która nie powoływała się na okoliczności mogące mieć

wpływ zarówno na przeprowadzenie licytacji jak i udzielenie przybicia. Jeżeli zaś skarga jednego z dłużników okazała się nieuzasadniona, to również drugi z nich nie może konstruować zarzutów wywodząc je ze skargi nieuwzględnionej. Nie podzielił Sąd Okręgowy zarzutu R. B., że nie został on zawiadomiony o terminie licytacji zarzutowi temu Sąd Okręgowy przeciwstawił zdarzenie polegające na odebraniu obwieszczenia o wyznaczonej na dzień 23 lutego 2004 r. licytacji.

Zarzut o uciążliwości egzekucji Sąd Okręgowy odparł powołując się na nieprawdziwe – jak się potem okazało – deklaracje dłużników o posiadaniu środków pieniężnych znacznej wysokości. Nie doszło też do naruszenia art. 803 k.p.c., zważywszy, iż przedmiotem egzekucji mogą być wszystkie składniki należące do dłużnika majątku.

W kasacji dłużnik R. B. zarzuca, iż zaskarżone postanowienie wydane zostało z obrazą przepisów art. 997, 951, 382, 233, 954, 988 § 2, 986, 803. Wniósł w związku z tym o uchylenie zaskarżonego postanowienia, a także postanowienia Sądu pierwszej instancji najwidoczniej z nieujawnioną intencją przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu drugiemu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wymaga przede wszystkim zauważenia, że dłużnik kwestionuje w istocie zasadność wszystkich poprzedzających licytację i przybicie czynności oraz samą licytację i samo przybicie. Stąd też mnogość wymienionych w kasacji przepisów, których naruszenie zarzuca oraz wniosek o uchylenie także postanowienia Sądu pierwszej instancji. Otóż takie stanowisko jest błędne z założenia.

Art. 997 k.p.c. w zdaniu drugim określa jako podstawę zażalenia także uchybienia, które naruszają prawa skarżącego, czyli dłużnika. Z takiej redakcji przepisu wcale nie wynika brak ograniczenia w podnoszeniu zarzutów wobec czynności podejmowanych w postępowaniu egzekucyjnym w ogóle. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 lutego 2000 r., III CKN 1072/99 (OSNC 2000/9/160) stwierdzając: „Przewidziana w art. 997 k.p.c. podstawa zażalenia na postanowienie sądu co do przybicia ogranicza się do naruszenia przepisów na etapie zawiadomienia o licytacji, toku jej prowadzenia i samego przybicia, natomiast nie odnosi się do wcześniejszych faz postępowania egzekucyjnego”. Jeszcze bardziej dobitnie w przedmiocie omawianego zagadnienia wypowiedział się Sąd Najwyższy w nie publikowanym orzeczeniu z dnia 5 stycznia 2001 r., I CKN 1166/00 zauważając, że jeżeli w okresie biegu terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie o przybicciu

istniały okoliczności mogące mieć wpływ na kwestię udzielenia przybicia za określoną cenę, to nie mogą być brane pod uwagę, jeżeli nie zostały zaskarżone. Nieskorzystanie z zaskarżenia ma ten skutek, że postanowienie o przybiciu za cenę wynikają z opisu i oszacowania nabiera prawomocności. Otóż zapatrywanie przeciwstawione powołanym jest nie do przyjęcia zarówno przez wzgląd na cele postępowania egzekucyjnego jak i istotę zaskarżalności orzeczeń.

U podstaw kasacji tkwi zarzut, że licytacja została przeprowadzona w warunkach zaniżonej wartości jej przedmiotu. Temu właśnie Sąd Okręgowy poświęcił uwagę, dochodząc słusznie do wniosku, że podnoszenie zarzutu w tym względzie należy do innej fazy postępowania a dłużnik z takiej możliwości nie skorzystał, nie tyle przez zaniechanie ile przez nieefektywne działanie w tym względzie.

W świetle tych uwag nie może być mowy o zarzuconym naruszeniu zarówno art. 997 jak i 991 k.p.c. Bezzasadny jest też zarzut naruszenia art. 954 oparty na twierdzeniu, że skarżącemu wadliwie doręczone zostało obwieszczenie o licytacji. Zarzut ten sprowadza się w istocie do polemiki ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, który okoliczności z tym związane jednoznacznie poprawnie ocenił. Trudno zresztą odnieść się do tego zarzutu kasacyjnego zważywszy na jego postać wyrażoną słowami: „R. B. nie doręczono również obwieszczenia o licytacji, naruszając w ten sposób jego prawa”. W podobnie uogólnionej postaci skarżący podniósł zarzuty zwłaszcza art. 233 k.p.c. (bez wskazania paragrafu), w tym wypadku używając wyrażenia: „Sąd winien stosować w postępowaniu odwoławczym reguły zawarte w art. 233 k.p.k. (!), a czego nie uczynił pomijając przy orzekaniu część materiału dowodowego”. Tak prezentowane zarzuty, pomijając ich poprawność w zakresie przywoływanych przepisów, praktycznie odsuwają możliwość ustosunkowania się do nich. Są bowiem wolne od wskazania, jakie konkretnie okoliczności stanu faktycznego ucierpiały na skutek naruszenia przepisu i jakie to spowodowało ujemne następstwa dla wyniku sprawy.

To wszystko mając na uwadze oraz powołując się na przepis art. 393¹² k.p.c. w zw. z art. 3 ustawy zmieniającej z dnia 22 grudnia 2004 r. należało orzec jak w sentencji.